

pugnavit, & quidem ridicula ratione, quam in accentibus invenisse somniat, seductus. Optime de eo Poeta cecinit: Aude aliquid brevibus Gyaris & carcere dignum, si vis esse aliquis. Videamus Frankii versionem, quam in diff. §. 26. & in Abyſſo p. 15. invenimus: *puer natus est nobis; filius datus est nobis; & erit principatus in humero ejus. Et vocabit nomen ejus mirabilis, consiliarius; Deus fortis (vocabit nomen ejus) Patrem eternitatis, principem pacis.*

Rapit itaque Salvatori tres titulos, mirabilis, consiliarii, Dei fortis, quibus Ecclesia eum cum Jesaia honoravit. Versionem vero hanc cum illa Judæorum convenire patebit ex versione Judæi Josephi Athiæ: *Denn ein Kind ist worden geböhren zu uns, ein Sohn ist uns worden gegeben, und es wird seyn die Herrschafft auf seiner Achsel. (Gott der da ist) wunderbarlich ein Rathgeber, ein starcker Gott, ein ewiger Vater, er hat geruffen seinen Nahmen Friede-Fürst.* Frankius & Judæus Messiae rapiunt titulos mirabilis, consiliarii, Dei fortis; uterque tria nomina Messiae habet pro nominibus appellantis DEi, nisi quod Judæus quartum addat. Licet evidenter pateat, Versionem Fr. & Judæorum convenire, negat tamen Fr. & ad somnia sua & commentarium provocat, in quo hæc de Trinitate explicuerit. Ideoque ægre fert quod Cl. Vir dixerat talem versionem Judæos & Socinianos libenter accepturos, rejectis ejus de Trinitate commentariis nulla ratione firmatis. Quæ ille de literalis interpretatione s. versione dixit, Fr. ex malitia de suo commentario interpretatur, & Cl. Virum accusat, quasi nesciret, quid Judæi & Sociniani de Trinitate statuunt; Existimo, impudentiorem calumniatorem seculum non vidisse, nam hinc inde ex sacriperio suo virus calumnie disseminat. Hanc vero sententiam Cl. Vir non in Frankii abyſſo, sed alibi legerat; absurdæ enim sententiæ suos etiam patronos inveniunt. Hanc destruere laboravit rationibus ex accentuum positu desumptis, nullam Frankii mentionem faciens. Monstraverat in dissertatione sua, quod propositiones, quæ formulam proemiale & effatum continent, per accentus ita distinguantur, ut maxima distinctio in effatum incidat. Hæc dixerat Vir Clar. cum Ledebuhrio Lib. III. c. III. 6. p. 457. B. V. Vasmuthio C. VI. membr. II. p. m. 191. Reinbeck.